

МАЛКИЯ ЦИГУЛАРЪ.

ъ градътъ С, живѣлъ единъ
сѣдия на име Стефанъ. Той
зналъ да свири много хубаво
на цигулка. Денемъ сѣдѣлъ хо-
рата, а въ свободното си врѣ-
ме свирѣлъ на цигулка и весе-
лѣлъ цѣлото си сѣмейство. Сѣ-
дията Стефанъ ималъ едно ма-
лко момче на име Пенчо. Пе-
нчо много обичалъ да слуша
когато баща му свирѣлъ, зато-
га го чакалъ съ нетърпѣше да
се завърне отъ сѣдилището.
Когато баща му засвирѣлъ нѣ-
кожъ позната нему пѣсень, той
съ радостъ захващалъ да ѣхъ
пѣе съ малкия си гласъ.

Веднѣжъ малкиятъ Пенчо си игралъ на двора съ
сѣвѣда си Иванъ Костовъ. Въ това врѣме баща му за-
свирилъ въ стаята една сѣвѣмъ непозната за Пенча
пѣсень. Като изсвирилъ нѣжъ започналъ да свири учи-
лищната пѣсень: „Дѣте и рибка“. Пенчо тутакси поз-
налъ гласа на пѣсеньта и поканилъ другаря си да оти-
датъ въ стаята да послушатъ какъ баща му свири учи-
лищните пѣсни на цигулка. Когато чичо Стефанъ сви-
рѣлъ училищните пѣсни на цигулка, Пенчо и Иванъ
Костовъ ги пѣли съ гласъ. Пенчо, като гледалъ баша
си да държи цигулката само съ лѣвата рѣка и да дви-
жи лѣжътъ леко-леко ту нагорѣ ту надолу, казалъ си
на ума: колко било лесно да свири човѣкъ на цигулка!
Защо ли не поискамъ нѣкога отъ тати цигулката да
посвирия самъ училищната пѣсень: „Очици“!

Баща му изсвирилъ нѣкожко пѣсни и оставилъ ци-